

РЕШЕНИЕ

№ 1803

гр. София, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 08.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **11133** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП). Жалбоподателката С. С. чрез адв. М. Х. оспорва Заповед № 2948/25.10.2023 г. на М. К. Т. – мл. автоконтрольор 02 група 01 сектор в Отдел "Пътна полиция" при СДВР за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а б. „б“ от ЗДвП. Твърди се, че заповедта е нищожна като издадена от ненадлежен орган, изтъква се незаконосъобразност поради следните съображения: недоказаност на нарушението, нарушено право на защита на жалбоподателя, неизяснена фактическа обстановка. Не претендира разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът – мл. автоконтрольор 02 група 01 сектор в Отдел "Пътна полиция" при СДВР редовно призован, не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена на основание чл. 16 от АПК, не изпраща представител и не прави искане за конституиране като страна в процеса.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, събраните и приети по делото писмени доказателства,

приема за установено от фактическа страна, следното:

Със Заповед № 2948/25.10.2023 г. на М. К. Т. –мл. автоконтрольор 02 група 01 сектор в Отдел "Пътна полиция" при СДВР спрямо жалбоподателката била приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС за 6 месеца. Отнето е и свидетелството за управление на МПС №ЕСV15065. В заповедта е посочено, че бил съставен АУАН№ ЕА1003393/25.10.2023 г. против жалбоподателката С. С., тъй като е установено, че същата на 25.10.2023г. около 01,21 часа в [населено място] на ул. Околовръстен път и бул. С. шосе управлявала личния си си автомобил „Seat“ с рег. № РО653IC, след като е употребила алкохол. Същата била изпробвана с техническо средство Дрегер 7510 с фабричен № ARNA0134, който отчел резултат 0,57 промила на хиляда в издишания въздух. На нарушителката бил издаден талон за медицинско изследване №0174301, която тя подписала, явила се в медицинското заведение, но отказала да даде биологичен материал за изследване. Тази фактическа обстановка се потвърждава от всички съдържащи се в административната преписка документи, приложени по делото.

Процесната заповед е връчена лично на дата 25.10.2023 г. Жалбата до съда е постъпила на дата 10.11.2023 г., поради което е допустима за разглеждане.

От правна страна, съдът приема следното:

Жалба до съда е подадена от легитимирано лице, което се явява адресат на оспорения индивидуален административен акт, спазен е предвиденият в АПК преклузивен 14-дневен срок за нейното оспорване, поради което е допустима за разглеждане.

Разгледана по същество същата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдебният контрол за законосъобразност на административните актове обхваща проверка за компетентност на органа издател, спазване на предвидената от закона форма, административнопроизводствените правила, съответствие с материалния закон и неговата цел.

Атакуваната заповед е издадена от компетентен административен орган – М. К. Т. –мл. автоконтрольор 02 група 01 сектор в Отдел "Пътна полиция" при СДВР, който е надлежно оправомощен да прилага принудителни административни мерки /ПАМ/ по ЗДвП съгласно приложената Заповед № 513з-1828/13.03.2017 г. на Старши комисар М. М. от СДВР, Заповед 513з-6400/07.07.2023г. на Старши комисар на СДВР. От изложеното следва, че е неоснователно възражението за нищожност на оспорения акт поради липса на материална компетентност.

При издаването на административния акт е спазена предписаната от закона писмена форма, както и изискванията за съдържание по чл. 59, ал. 2 от АПК. В рамките на производството при доказателствена тежест на административния орган да установи по реда на чл. 171 от АПК фактическите обстоятелства, въз основа на които същият е издал оспорения административен акт същият стори това по убедителен начин. В акта се съдържат фактически и правни основания за издаването му, нарушението е

безспорно доказано, за което са налични писмени доказателства.

Настоящият съдебен състав счита, че оспорената заповед съответства и на целта на закона - да се запази живота и здравето на участници в движението и да се предотврати възможността за извършване на повторно нарушение от същото лице. Предвид наличието на надлежно събрани доказателства и изпълнени материалноправните предпоставки за налагане на ПАМ, при издаване на административния акт са установени всички факти и обстоятелства от значение за случая.

При издаването на заповедта не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Касателно доводите в жалбата, че лицето не владее български език и неназначаването на преводач от страна на административнонаказващия орган, съдът приема следното:

Неучастието на преводач в хода на административното производство не винаги ограничава правото на защита на жалбоподателя. На първо място следва да се отбележи, че съгласно чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от АПК, която норма е приложима в производството по издаване на ПАМ, преводач се назначава не на всеки чужд гражданин, а само в случаите, когато лицето не владее български език. Видно от обжалваната заповед, същата е подписана от жалбоподателя. С. С., която не е заявила на своя или на друг език, че не разбира написаното, че не владее български или че желае да ѝ се назначи преводач. Още повече, всички приложени по делото документи, които са подписани от нея, са на български език, в т.ч. адвокатско пълномощно, талон за медицинско изследване и др. Липсват данни лицето да е заявило, че не владее български език, от който момент за органа възниква задължението да назначи преводач.

Следва да се има предвид и, че вземането на алкохолна проба с устройство Дрегер е способ, прилаган в целия ЕС, не само в България, поради което за жалбоподателката не се явява невъзможно да разбере естеството и целта на проверката.

С оглед гореизложеното, съдът намира, че оспорваният не е бил лишен от право си на защита, тоест и изискването на чл. 8 АПК е спазено.

При цялостната проверка законосъобразността на оспорения административен акт на основанията по чл. 146 АПК, съдът констатира, че е издаден от компетентен орган, в законоустановената форма, при спазване на административнопроизводствените правила, съгласно материално правните разпоредби и в съответствие с целта на закона. Следователно, с издаването на процесната заповед точно и стриктно е спазена целта на закона - да се възпрепятства шофиране на МПС от лица, след употреба на алкохол, с оглед защита на особено съществени обществени интереси - живота и здравето на гражданите и опазването на имуществото както на самите тях, така и на държавата и общините.

При горните съображения, съдът с оглед цялостната проверка, която извършва за действителност и законосъобразност на оспорения административен акт, приема, че същият не е нищожен, както и са спазени изискванията за неговата законосъобразност по чл. 146 от АПК. Същият е постановен от компетентен орган, в предвидената от закона форма, не са допуснати съществени нарушения на

административнопроизводствените правила, съобразен е с целта на закона. От изложеното по горе става ясно, че оспорената Заповед за ПАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби- чл. 171, т. 2а б. „б“ от ЗДвП.

С оглед на всичко изложено по горе оспорването на заповедта за налагане на ПАМ е неоснователно и следва да се отхвърли.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. С. чрез адв. М. Х. против Заповед № 2948/25.10.2023 г. на М. К. Т. – мл. автоконтрольор 02 група 01 сектор в Отдел "Пътна полиция" при СДВР за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а б. „б“ от ЗДвП.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, на основание чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата.

СЪДИЯ: